

6de zondag na Pasen

Joh. 15, 9-17

Het woord wat deze zondag het meest voorkomt in de lezingen is het woord “Liefde”. Johannes in zijn evangelie als in de tweede lezing gebruikt bijna in elke zin wel het woord liefde, of een afleiding daarvan. Samengevat: God is liefde en wij worden uitgenodigd om ook op onze beurt lief te hebben. En deze boodschap maak even op ons inwerken. In mijn opleiding toen wij de bijbel bestudeerden (exegese) kregen wij het advies om bijbelteksten te kleuren met kleurpotloden. Dat lijkt misschien kinderachtig. Maar dit was om de woorden die herhaald werden beter te “zien”. Dit kan ons helpen zeker als wij visueel zijn aangelegd om dit vanmiddag te doen en zo te horen en te zien wat God ons wilt zeggen. God is liefde en wij mogen daarop antwoorden en dat maakt het ook meteen uitdagend. Zijn wij ervan overtuigd dat God liefde is? Deze vraag lijkt makkelijk, en toch is dit misschien minder vanzelfsprekend dan dat het lijkt. Want hoeveel mensen denken wel niet dat God ook een straffende God is, of dat de kerk vooral een instituut van regels is. Toch zijn deze drie woorden fundamenteel om de rest te begrijpen, want als God liefde is dan wil Hij het beste voor ons en als wij zijn geschenken afwijzen dan doet dat niks af aan Gods liefde maar doen wij ons zelf tekort. En om onze waardigheid als bemind kind van God te leven en de andere lief te hebben geeft God onder meer de 10 geboden om als mensheid samen te kunnen leven.

Dat zegt Jezus ook: “Als gij mijn geboden onderhoudt zult gij in mijn liefde blijven. Dit zeg ik u opdat uw vreugde volkomen mag worden.” Met andere woorden alles is gericht om maximaal Gods liefde toe te laten in ons leven en daadwerkelijke blijde mensen te worden. Niet alleen uiterlijk blij maar met een vreugde die blijft. En dat is nog al een grote belofte die God ons doet. Willen wij dat geschenk aanvaarden en uitpakken. Oftewel tijd nemen om met God te leven, door te bidden, bijbel te lezen naar de mis te gaan. Ervaren dat wij bemind worden en vandaaruit kunnen wij ook in de wereld zijn.

En de eerste lezing die wij hoorden, uit het boek Handelingen, toont ons dat Gods belofte niet beperkt is voor een paar uitverkorenen maar voor iedereen geldt. God begon bij het Joodse volk maar zet de deuren open voor iedereen, Jood en niet-Jood. Want in de passage die wij hoorden is het de eerste keer dat Petrus in een huis binnen gaat van een niet-Jood (een heiden), en dit was voor een gelovige Jood eigenlijk iets wat je niet deed, vanwege het risico om met heidense gewoonten in aanraking te komen ligt dan op de loer. Maar Petrus heeft net zoals Cornelius een visioen gekregen dat zij elkaar nodig hebben. En Petrus is dan zelf getuige van Gods werk, Cornelius en zijn huisgenoten krijgen net zoals de leerlingen met Pinksteren de uitstorting van de Heilige Geest. Als God hen dan deze gave van wat wij het vormsel noemen geeft dan kan Petrus niet anders dan begrijpen dat God werkelijk iedereen wil verzamelen om onderdeel van de kerk uit te maken.

Dus niemand kan dan ook zeggen dat hij of zij niet door God bemind wordt. God heeft juist dat grote verlangen om zijn liefde aan ons te geven zodat wij kunnen beminnen. Dat is Gods vreugde. Laten wij dan op onze beurt daar naar best vermogen op antwoorden. Tijd nemen om met God te leven, omgevormd te worden en naar het voorbeeld van Jezus dragers te zijn van Zijn liefde en Zijn vreugde en dus zo van God getuigen te zijn in onze wereld.

Harm Eskes, pastor